

ДУДЧЕНКО Віталій Іванович (1937–2015)

Випускник
агрономічного факультету (1954)

Народний депутат України
I скликання

Народився 13 липня 1937 р. на березі річки Сула у стародавньому селі Недригайлів Сумської області. Батько, Іван Андрійович, учасник Другої світової війни, був поранений, унаслідок чого став інвалідом, нагороджений численними бойовими орденами та медалями, після війни працював директором радгоспу. Мати, Серафима Мефодіївна, — вчителька.

Ще в дитинстві В. І. Дудченко мусив залишити рідний край і переїхати до Одеської області в с. Бородино. Навчаючись у школі, він вирішив, що вступатиме до ОСГП, а вже в 1954 р. став студентом цього інституту. Завдяки педагогам вишу сформував такі важливі життєві якості, як відповідальність, громадська активність, непохитність поглядів і переконань, уміння керувати власною поведінкою та діями, обмірковувати свої вчинки й відповідати за них. У пам'яті закарбувалися змістовні лекції, цікаві семінарські заняття і, звісно, навчальні практики.

В університеті Віталій Іванович зустрів і свою другу половинку — Марію Василівну, яка навчалася в його ж групі. Вони прожили разом щасливі 52 роки.

Після завершення навчання в інституті, згідно з розподілом, був направлений на роботу до радгоспу «Родина» Біляївського району Одеської області, де протягом трьох років керував відділенням. У 1962 р. його призначили директором радгоспу «Кам'янський».

Відкритість, людяність, вміння організувати колектив — це ті риси, які характеризують В. І. Дудченка як керівника. Вимогливий, але водночас уважний до своїх підлеглих та їхніх проблем, Віталій Іванович завжди і з любов'ю їм допомагав. Звісно, така діяльність не залишилася непоміченою.

У 1968 р. призначений начальником Управління сільськогосподарства Великомихайлівського району Одеської області. Відтоді його трудова діяльність пов'язана з політикою. Так, з 1970 р. був першим секретарем Великомихайлівського РК КПУ, з 1982 р. — головою Одеського обласного комітету народного контролю, а з 1986 р. — головою Ради федерації профспілок Одеської області.

У 1990 р. Віталій Іванович обраний народним депутатом України. Він завжди підтримував закони, спрямовані на підвищення рівня життя працівників, виступав з ініціативою прийняття закону про професійні спілки, був серед тих, хто голосував за важливі тогочасні документи,

зокрема, Декларацію про державний суверенітет України та Акт проголошення незалежності України.

Неодноразово його обирали депутатом Одеської обласної ради. Був членом ВУРПС та Уккрудпрофу. З 1997 до 2011 р. — радник голови Одеської облдержадміністрації.

Доклав багато зусиль для збереження за Одесою статусу курортного міста і здравниці всеукраїнського масштабу. Протягом багатьох років боровся проти передачі місцевих санаторіїв у приватну власність. В останні роки життя став одним із засновників фонду щодо сприяння будівництву нового корпусу дитячої обласної лікарні в м. Одесі. На жаль, проект не вдалося завершити.

Віталій Іванович був винятково безкорисливою і чуйною людиною, завжди допомагав усім, хто до нього звертався. У цьому ж дусі виховував і двох своїх доньок: Валентину (д-р юрид. наук, проф., заслужений юрист України, вчений секретар НУ «Одеська юридична академія») та Ларису (завідувач відділення пологового будинку № 7 м. Одеси).

Знаний як надзвичайно освічена та ерудована людина. Зібрав власну бібліотеку, що нараховує понад 3000 книг, серед яких художня, наукова й публіцистична література, численні словники й енциклопедії. Найбільше чоловіку подобалися воєнні мемуари діячів Другої світової війни, яка завжди викликала в нього сум, жаль і трепет, оскільки загинуло дуже багато його близьких і він сам був змушений голодувати. Тому протягом життя завжди наголошував, що немає нічого страшнішого, ніж війна, і треба робити все можливе, щоб вона ніколи не повторилася.

Усім серцем любив українську народну музику, особливо Національний хор імені Г. Г. Верьовки, з художнім керівником якого А. Т. Авдієвським був знайомий особисто. Серед улюблених вітчизняних виконавців — А. Б. Солов'яненко та Д. М. Гнатюк; зарубіжних — П. Домінго та М. Ланца. Полюбляв і класику.

Нагороджений орденами Леніна, Жовтневої революції, Трудового червоного прапора, «Знак пошани», медалями, грамотами Федерації профспілок України та Одеської облдержадміністрації. За особливі заслуги перед українським народом у 2012 р. нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України.

Помер 26 вересня 2015 р., похований на Другому Християнському кладовищі в м. Одесі.